

σθέντες, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος θ' ἀνεβύων ἀγαλλομένῳ ποδὶ μετὰ τῆς Μαρίας τοῦ καθηγητοῦ Κ. Βερναρδάκη «Δόξα πατρί!»

Ἀλλὰ πολλάκις δυστυχῶς ἡ γαλήνη προμηνύει θύελλαν. Ναὶ μὲν τὴν δεινὴν τρικυμίαν διαδέχεται πολλάκις αἰφνιδία καὶ ἀπροσδόκητος κατάπαυσις τῶν ἀνέμων, καὶ ἡ φύσις πᾶσα βυθίζεται εἰς βαθεῖαν σιγὴν, σιγὴν ἀναγεννώσαν τὰς ἐλπίδας· ἀλλ' ἡ ἡρεμία δὲν διαρκεῖ δυστυχῶς· διότι τὰ νέφη, συμπυκνούμενα ἐν τῷ βραχεὶ τούτῳ διαστήματι, ἐκρήγνυνται μετὰ πατάγου, καὶ ἐξερεύγονται ἀνηλεῶς κεραυνοὺς καὶ ὑετὸν καὶ χάλαζαν. Ἀλλ' ἂς μὴ γινώμεθα μάντις κακῶν· ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ σωτήριο 1866 ἔτος ἔσται ἀληθῶς σωτήριο εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀμήν.

Ἡ βουλὴ ἐνησχολήθη καὶ εἰς τὸ περὶ ἀφομοιώσεως τῆς Ἑπτανήσου· διώρισε δ' ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν ἵνα σκεφθῇ καὶ προτείνῃ τὸν τρόπον. Ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ προσεχοῦς ἔτους δὲν συνεζητήθη εἰσέτι· λέγεται δὲ ὅτι τὸ ὑπουργεῖον κατώρθωσεν ἐλάττωσιν τῶν δαπανῶν μέχοι δύο ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— 8 —

ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ. Ὁ Χατὲμ-Ταῖς ἡγεμὼν τῆς Ἀραβίας, ἦτο τοσούτῳ γνωστὸς ἐπὶ γενναιοδωρίᾳ, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἰσχυρότεροι μονάρχαι ἐφθόουν τὴν φήμην αὐτοῦ. Ὁ δὲ Σουλτάνος τῆς Δαμασκοῦ, ἐπιθυμῶν νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦσαν ἀληθῆ τὰ ἀδόμενα, ἔστειλεν ἕνα τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν κομίζοντα εἰς αὐτὸν λαμπρὰ δῶρα. Παρεκάλει δὲ συγχρόνως νὰ προμηθεύσωσιν αὐτῷ εἰκοσι καμήλους ἐχούσας ἐρυθροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐρυθρὰς τρίχας. Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ κάμηλοι τοῦ εἰδούς τούτου εἶναι σπανιώταται καὶ μεγάλης ἀξίας. Ὁ Χατὲμ προσέταξεν εὐθὺς νὰ περιέλθωσι τὴν ἐρημον καὶ νὰ φέρωσιν ὅσας τοιαύτας καμήλους συναντήσωσιν, ὑποσχεθεὶς νὰ πληρώσῃ διπλασίαν τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Οἱ Ἀράβες, βέβαιοι ὄντες ὅτι θὰ λάβωσι τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν, ἔφεραν ἐκκτὸν καμήλους, τὰς ὁποίας ἔστειλεν ὁ ἡγεμὼν πρὸς τὸν Σουλτάνον, δαψιλεύσας καὶ πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν πολλὰ ἄλλα δῶρα. Ὁ Σουλτάνος τῆς Δαμασκοῦ θαυμάσας τὴν τόσῃ πολυτέλειαν, ἠθέλησε νὰ ὑπερβῇ αὐτήν, καὶ ἀνταπέστειλε πρὸς τὸν Χατὲμ τὰς ἰδίας καμήλους ἐχούσας φορτίον πολυτίμων ὑφασμάτων. Ὁ Χατὲμ καλέσας εὐθὺς τοὺς Ἀράβας τοὺς εὐρόντας τὰ περίεργα ἐκεῖνα ζῶα, ἐδῶρκεν αὐτὰ μετὰ τῶν φορτίων. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἡγεμὼν τῆς Δαμασκοῦ ὡμολόγησεν ἑαυτὸν ἡττηθέντα.

ΓΑΛΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΔΕΣ. Ἰδοὺ πῶς κρίνει Ἀγγλος τις συγγραφεὺς, ὁ Sherlok, τὰς Γαλλίδας καὶ τὰς Ἀγγλίδας. «Ὅταν βλέπῃς Γαλλίδα εἰσερχομένην εἰς αἶθουσαν, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐλαύει

τὴν προσοχὴν σου εἶναι ὅτι περιπατεῖ, ἵσταται, ἔχει περιπεποιημένους τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν, τὸ ἔνδυμα κομψὸν καὶ εὐπρεπὲς κάλλιον πάσης ἄλλης γυναικός.

Ὅταν ὁμιλῇ φαίνεται ὅτι προσωποποιεῖ τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν. Οἱ ὀφθαλμοί, τὰ χεῖλη, αἱ λέξεις, τὰ κινήματα αὐτῆς σὲ καταγόμενους. Ἡ ὁμιλία αὐτῆς εἶναι ἐρασμιωτάτη, ἡ φωνὴ πλήρης χάριτος, καὶ ἐρμηνεύει μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ τὴν ἀνοητωτέραν φράσιν· ὁσάκις δὲ θέλῃ, καὶ ἐννοεῖ τὴν εἰρωνίαν, καὶ μεταχειρίζεται λεπτότατον εἰρωνικὸν ὕφος ὀξύτερον πάσης ἄλλης γυναικός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς σπινθηροβολοῦσι πνεῦμα, καὶ χαριεστάτας ἀστείότητας ἐξακοντίζει ἡ φαντασία αὐτῆς. Διηγούμενη δὲ ἱστορίαν τινὰ εἶναι ἀμίμητος· τὰ κινήματα τοῦ σώματος καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς αὐτῆς εἶναι καὶ φυσικὰ καὶ χαριέστατα. Γλυκεῖά τις ζωνρότης διακτερεῖ αὐτὴν πάντοτε εὐδιάθετον καὶ εὐθυμὸν· μόνον δὲ σκοπὸν τοῦ βίου αὐτῆς ἔχει τὸ ἀρέσκειν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ τὸ ν' ἀρέσκωσιν αὐτὴν οἱ ἄλλοι. Ἡ ζωνρότης αὐτῆς παρομοιάζει ἐνίοτε φρενῶν ἑκστασιν· καὶ ὁμῶς καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς στιγμὰς εἶναι εὐάρεστος.

Αἱ δὲ Ἀγγλίδες κατὰ πολλὰ ἄλλα ὑπερβαίνουν τὰς Γαλλίδας, ὡς καὶ αἱ Γαλλίδες κατὰ πολλὰ ἐπίσης ἄλλα ὑπερβαίνουν ἐκείνας. Αἱ Ἀγγλίδες εἶναι αἱ κάλλιστα ὑπὸ τὸν οὐρανὸν συμβίαι· καὶ ἐντροπὴ εἰς τοὺς ἄνδρας ἐκείνους οἵτινες γίνονται κακοὶ σύζυγοι αὐτῶν.

BIBLIA. Ἡ βιβλιογραφία εἶναι ὁ μίτος ὁ ὀδηγὸν ἡμᾶς εἰς τὰ ἀναριθμητὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, ὅθεν καὶ πρόξενος γίνεται μεγάλης ὠφελείας πρὸς πάντας τοὺς γράφοντας, ἢ τουλάχιστον τοὺς ἔχοντας κλίσιν τινὰ πρὸς τὴν φιλολογίαν, καὶ πάντας τοὺς θέλοντας νὰ σχηματίσωσι βιβλιοθήκην, ἢ ἀπλῶς ἐπιθυμοῦντας νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς ἀξίας ἢ σπανιότητος βιβλίου τινός.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν βιβλίων ἐγείνεν ἀντικείμενον σπουδαιότητος μελέτης, καὶ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσωμεν τὸν λόγον.

Ἰπελογίσθη κατὰ προσέγγισιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων, ἅτινα παρήγαγεν ἡ τυπογραφία ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς, ἀναβαίνει εἰς 3, 277, 764, 000 τόμους, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι πᾶν σύγγραμμα ἐξεδόθη εἰς 300 ἀντίτυπα, κατὰ μέσον ὄρον, καὶ ὅτι ταῦτα πάντα σώζονται. Κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦτον, δίδοντες εἰς ἕκαστον τόμον ἕνα μόνον δάκτυλον πάχους, ἂν θέσωμεν αὐτοὺς τὸν ἕνα εἰς τὰ πλάγια τοῦ ἑτέρου εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, θέλουσι καταλάβει διάστημα 18,207 λευγῶν, ἢ ὀλίγον τι πλείοτερον τοῦ διπλασίου τῆς περιφερείας τῆς γῆς.

Λογίζοντες ἀνὰ τρεῖς δακτύλους δι' ἕκαστον σῶμα τῆς ἀγίας Γραφῆς θέλωμεν ἀποτελέσει γραμμὴν 750 λευγῶν· προσθέτοντες δὲ καὶ τὸ *Imitation de*

Jésus-Christ, αἱ λεῖψαι θέλουσιν αὐξήσῃ κατὰ πεντήκοντα. Ἐκ τῶν ὑπολογισμῶν τούτων ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων εἶναι ἄπειρος, καὶ ὅτι ἡ συγκρότησις ἐντελοῦς βιβλιοθήκης εἶναι φυσικῶς ἀδύνατος. Μένουσι λοιπὸν αἱ εἰδικαὶ βιβλιοθήκαι ὡς καὶ αἱ ἐκλεκταί. Αἱ πρῶται εἶναι βεβαίως τὰ μάλιστα σπουδαῖαι καὶ πολύτιμοι ὡς φιλολογικὰ μνημεῖα, ἀλλὰ θεωροῦμεν αὐτάς ἀνεπαρκεῖς. Πρέπει λοιπὸν νὰ στραφῶμεν εἰς τὰς ἐκλεκτάς βιβλιοθήκας. Ὁ La Mothe-le-Vayer ἐξέδωκε πονημάτιον ἐπιγραφόμενον *Des Moyens de dresser une bibliothèque de cent volumes seulement*. Ἀλλ' ἕτεροι ἐξέτειναν τὴν φειδωλίαν ταύτην, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ μὴ αἰσθανόμενος ὅτι βιβλιοθήκη ἐξ ἑκατὸν τόμων εἶναι μεγάλη, ἐὰν περιλαμβάνῃ βιβλία ἄξια νὰ ἀναγνωσθῶσι δις.

Ὁ Μελάγχθων περιώριζε τὴν ἰδικήν του εἰς τέσσαρας συγγραφάς, ὧν τὰ ὀνόματα ἤρχίζον ἐκ τοῦ αὐτοῦ γράμματος· Πλάτων, Πλίνιος, Πλούταρχος καὶ Πτολεμαῖος.

Ὁ Βάκων, ὅστις ἔλεγεν ὅτι πάντα τὰ γνωστὰ βιβλία περιείχον ἀτελευτήτους ταυτολογίας, τὴν αὐτὴν περίπου ἐκλογὴν ἔκμα, προσθεὶς μόνον τὸν Ἀριστοτέλη καὶ Εὐκλείδην.

Ὁ Guy-Patin ἔγραφεν, εἰς τὸ ἡμισχυλαστικὸν καὶ ἡμιευτράπελον ὕψος αὐτοῦ, ὅτι ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Ἀριστοτέλης συγκροτοῦσιν ὁλόκληρον βιβλιοθήκην, καὶ ὅτι μὲ τὸν Πλούταρχον καὶ τὸν Σένηκαν ἅπαντα ἡ δμάς τῶν καλῶν βιβλίων θέλει εἶναι πατήρ, μήτηρ, πρωτότοκος καὶ νεώτερος.

Κατὰ τὸν Thémiseul de Saint-Hyacinthe, δὲν πρέπει παρὰ νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Πλούταρχου, τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Λουκιανόν.

Ὁ Sorbière ἤρκειτο εἰς τινες Γάλλους συγγραφεῖς, τὸν Charron, Montaigne καὶ Balzac, ἐξ ὧν ὁ τελευταῖος ἀπηρχαιώθη πλέον.

Ὁ περίφημος ἐπίσκοπος τῆς Ἀβρίγας (Avranches) ὁ Pierre-Daniel Huet, δι΄αυχυρίζετο ὅτι ἐὰν πάντα τὰ ἐξ ἀρχῆς τοῦ κόσμου γραφέντα δὲν ἐγράφοντο εἰμὴ ἅπαξ, εὐκόλως ἤθελον ἀποτελέσει ἐννέα ἢ δέκα τόμους εἰς φύλλον. Ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος ἐνόει τοὺς παραλογισμοὺς καὶ τὰ ψεύδη, δέκα τόμοι εἶναι οὐδέν.

Φ. Α. Μ.

ΧΟΛΕΡΑ ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ. Ἡ χολέρα ἐνέσκηψε καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν· εὗρεν ὅμως γενναῖον ἀντίπαλον, τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Κ. Κύριλλον, ὅστις, συμφώνως πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ θαίου θεμελιωτοῦ τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας, τὸ ὅποιον ἀλλοχοῦ οὐκ ὀλίγοι τῶν κληρικῶν περιεφρόνησαν, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθετο ὑπὲρ τῶν προβάτων. Κατὰ τε τὰς πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολάς καὶ

κατὰ τὰς ἐν Τουρκίᾳ ἐκδιδομένας ἡμερίδας αὐτοῦ Μακαριότης οὐ μόνον θεραπεῖαν καὶ φάρμακα καὶ κατὰλύματα ἐδαψίλευσε πρὸς τοὺς πάσχοντας, πρὸς τοὺς δὲ καὶ τροφὴν ἄφθοναν καὶ χρήματα πρὸς τοὺς πένητας, ἀλλὰ, εἰ καὶ γέρων, καὶ προσωπικῶς ἐπεσκέπτετο αὐτοὺς, καὶ παρεμύθει διὰ τοῦ θεοῦ λόγου. Ἰδοὺ γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀληθὴς ἱεράρχης. Καθὼς δὲ πολλάκις ἐγράψαμεν, ἰδίως δὲ ἐν τῷ ΙΔ'. Τόμῳ τῆς *Ἡμερίδας* ἐν σελ. 460, οὐδένα ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνωτέρων κληρικῶν γινώσκωμεν μεριμνῶντα καὶ ἀδρῶς δαπανῶντα περὶ τῆς διαδόσεως τῆς παιδείας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν φώτων ὅσον ὁ Μακαριώτατος Κύριλλος ὁ Β'.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 377 φυλλαδίῳ αἰνίγματος καὶ τοῦ γρίφου.

Εὔα.

=

Γυναῖξί κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πολλάκις εἰς τὸν οὐρανὸν λαμπρὸν θέαμα εἶμαι.

Ἄν στερηθῶ τῆς κεφαλῆς,

σ' τὸν οὐρανὸν μὴ με ζητῆς,

Παρτὸς ἄλλου ἐγγύτερον τῶν ὀφθαλμῶν σου κεῖμαι.

Κ. Π. Γ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον (13) τοῦ παραρτήματος (ἡ Μνηστὴ τοῦ Λαμερμούρ) ἐγένετο λάθος περὶ τὴν ἀρίθμωσιν τῶν σελίδων· ἀντὶ 193 ἐτέθη 203 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τῆς τελευταίας, ἥτις ἀριθμηθεῖτω 208 ἀντὶ 218.

ΓΡΙΦΟΣ.

